

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØEJA,
predstavljeni 7. aprila 2016¹

Zadeva C-4/15

Staatssecretaris van Financiën

proti

Argos Supply Trading BV

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,

ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (nizozemsko vrhovno sodišče))

„Predhodno odločanje — Postopek pasivnega oplemenitenja — Pridobljeni proizvodi — Uvozne dajatve — Popolna ali delna oprostitvev — Izdaja dovoljenja — Gospodarski pogoji — Predelovalci Skupnosti — Uredba (EGS) št. 2913/92 — Člen 148(c) — Zloraba pravice“

I – Uvod

1. Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 148(c) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti,² kakor je bila spremenjen z Uredbo (ES) št. 648/2005 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. aprila 2005³ (v nadaljevanju: carinski zakonik).
2. Ta predlog je del spora med Staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance, Nizozemska) in družbo Argos Supply Trading BV (v nadaljevanju: Argos) v zvezi s tem, da so nizozemski carinski organi zavrnilo zahtevo za dovoljenje za pasivno oplemenitenje, ki jo je vložila ta družba.
3. Z vprašanjem za predhodno odločanje se Sodišče poziva, naj razjasni obseg gospodarskih pogojev iz člena 148(c) carinskega zakonika, od katerih je odvisna izdaja takega dovoljenja. Natančneje, Hoge Raad der Nederlanden (nizozemsko vrhovno sodišče) želi nekatera pojasnila v zvezi s pojmom „predelovalci Skupnosti“ v smislu te določbe, kolikor se ti gospodarski pogoji nanašajo na neobstoj resnega oškodovanja njihovih bistvenih interesov.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307.

3 — UL L 117, str. 13.

II – Pravni okvir

A – Pravo Unije

1. Uredba (EGS) št. 2473/86

4. Uredba Sveta (EGS) št. 2473/86 z dne 24. julija 1986 o postopku pasivnega oplemenitenja in sistemu standardne zamenjave⁴ je vsebovala določbe, ki so se do začetka veljavnosti carinskega zakonika uporabljale za postopek pasivnega oplemenitenja.

5. Prva, četrta in šesta uvodna izjava te uredbe so določale:

„ker številna podjetja Skupnosti v okviru mednarodne delitve dela uporabljajo postopek pasivnega oplemenitenja, in sicer izvoz blaga z namenom njegovega ponovnega uvoza po predelavi, obdelavi ali popravilu; ker je uporaba tega postopka upravičena iz gospodarskih ali tehničnih razlogov;

[...]

ker je treba vzpostaviti sistem delne ali popolne oprostitve uvoznih dajatev, ki veljajo za pridobljene proizvode ali blago, ki jih nadomešča, da se prepreči obdavčitev blaga, ki se iz Skupnosti izvozi z namenom oplemenitenja;

[...]

ker morajo carinski organi zavriniti izvedbo postopka pasivnega oplemenitenja, če obstaja tveganje, da bodo bistveni interesi predelovalcev Skupnosti resno ogroženi.

[...]“

2. Carinski zakonik

6. Carinski zakonik v svojem členu 84 in naslednjih določa različne carinske postopke z ekonomskih učinkom. Ti vključujejo zlasti postopek pasivnega oplemenitenja in postopek predelave pod carinskim nadzorom.

7. V skladu s členom 85 tega zakonika je „[u]poraba katerega koli carinskega postopka z ekonomskim učinkom [...] pogojena z dovoljenjem, ki ga izdajo carinski organi“.

a) Določbe, ki se nanašajo na postopek pasivnega oplemenitenja

8. Člen 145 navedenega zakonika določa:

„1. Postopek pasivnega oplemenitenja [...] omogoča, da se skupnostno blago začasno izvozi s carinskega območja Skupnosti, zato da se na njem izvedejo operacije oplemenitenja in da se izdelki, nastali v takih operacijah, sprostijo v prosti promet s popolno ali delno oprostitvijo uvoznih dajatev.

2. Začasni izvoz skupnostnega blaga sproži uporabo izvoznih dajatev, ukrepov trgovinske politike in drugih formalnosti za iznos skupnostnega blaga s carinskega območja Skupnosti.

4 — UL L 212, str. 1.

3. Uporabljajo se naslednje opredelitve:

- (a) ‚blago na začasnem izvozu‘ pomeni blago, dano v postopek pasivnega oplemenitenja;
- (b) ‚operacije oplemenitenja‘ pomeni operacije iz prve, druge in tretje alineje člena 114(2)(c);
- (c) ‚pridobljeni proizvodi‘ pomeni vse proizvode, ki nastanejo v operacijah oplemenitenja;

[...]“

9. V skladu s členom 148(c) istega zakonika se dovoljenje za pasivno oplemenitenje izda samo, „kadar dovoljenje za izvedbo postopka pasivnega oplemenitenja ne škodi resneje osnovnim interesom predelovalcev Skupnosti (gospodarski pogoji)“.

10. Člen 151(1) carinskega zakonika določa da se „[p]opolna ali delna oprostitev uvoznih dajatev, predvidena v členu 145, [...] izvede tako, da se od višine uvoznih dajatev, ki se obračunajo za pridobljene proizvode, sproščene v prosti promet, odšteje znesek uvoznih dajatev, ki bi se obračunale na isti dan za blago na začasnem izvozu, če bi bilo uvoženo na carinsko območje Skupnosti iz države, kjer je bilo predmet operacije oplemenitenja ali zadnje operacije oplemenitenja“.

11. Člen 114(2) tega zakonika določa:

„Naslednji izrazi imajo naslednji pomen:

[...]

(c) operacije oplemenitenja:

- obdelava blaga vključno z montažo, sestavljanjem in pritrjevanjem blaga na drugo blago,
- predelava blaga,
- popravilo blaga, vključno s preureditvijo in nastavitvijo,

in

- uporaba določenega blaga, opredeljenega skladno s postopkom odbora, ki se ne pojavi v pridobljenih proizvodih, ampak omogoča ali olajša izdelavo teh proizvodov, tudi če je popolnoma ali delno porabljeno v procesu;

[...]“

b) Določbe, ki se nanašajo na postopek predelave pod carinskim nadzorom

12. Člen 130 carinskega zakonika določa, da „[p]ostopek predelave pod carinskim nadzorom omogoča uporabo neskupnostnega blaga na carinskem območju Skupnosti v operacijah, ki spremenijo njegovo naravo ali stanje, ne da bi zanj veljale uvozne dajatve ali ukrepi trgovinske politike, in omogoča sprostitev proizvodov, pridobljenih v takih operacijah, v prosti promet po zanje veljavni stopnji uvozne dajatve. Taki proizvodi se imenujejo predelani proizvodi.“

13. Člen 133 tega zakonika določa:

„Dovoljenje se izda samo:

[...]

- (e) kadar so izpolnjeni potrebni pogoji, da postopek pomaga ustvariti ali ohraniti predelavo v Skupnosti, ne da bi negativno vplival na osnovne interese proizvajalcev Skupnosti, ki izdelujejo podobno blago (gospodarski pogoji). Če se šteje, da so bili izpolnjeni gospodarski pogoji, se lahko določijo v skladu s postopkom odbora.“

3. Novi carinski zakonik

14. Uredba (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (prenovitev)⁵ (v nadaljevanju: novi carinski zakonik) v svojem členu 211 zdaj določa pogoje za izdajo dovoljenja, ki se uporabljajo za vse carinske postopke z ekonomskih učinkom (imenovane „posebni postopki“). Odstavek 4(b) te določbe, ki se nanaša posebej na postopke oplemenitenja,⁶ določa, da je dovoljenje mogoče izdati zlasti le, če „dovoljenje za postopek oplemenitenja [...] nima negativnih posledic za bistvene interese proizvajalcev Unije“. V skladu s členom 288 novega carinskega zakonika⁷ se bo navedena določba uporabljala od 1. maja 2016.

4. Izvedbena uredba

15. Uredba Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 214/2007 z dne 28. februarja 2007 (UL L 62, str. 6, v nadaljevanju: izvedbena uredba) vsebuje pod naslovom III, naslovljenim „Carinski postopki z ekonomskim učinkom“, poglavje 1, naslovljeno „Temeljna ureditev več postopkov“.

16. V tem okviru člen 502 te uredbe določa:

„1. Razen kadar se šteje, da so gospodarski pogoji izpolnjeni glede na [poglavje 6], carinski organi ne dajo dovoljenja brez preverjanja gospodarskih pogojev.

[...]

4. Pri postopkih pasivnega oplemenitenja (poglavje 6) se s preverjanjem ugotavlja, ali:

- (a) je verjetno, da bodo predelovalci v Skupnosti zaradi oplemenitenja zunaj Skupnosti resno prikrajšani; ali
- (b) je oplemenitenje v Skupnosti gospodarsko neupravičeno ali neizvedljivo iz tehničnih razlogov ali zaradi pogodbenih obveznosti.“

5 — UL L 269, str. 1.

6 — Ti vključujejo pasivno oplemenitenje in aktivno oplemenitenje (kot je navedeno v uvodni izjavi 50 novega carinskega zakonika, je bil postopek predelave pod carinskim nadzorom združen z zadnjemavedenim postopkom).

7 — Kot popravljeno s popravkom Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL L 287, str. 90).

17. V skladu s členom 503(a) navedene uredbe imajo carinski organi v sodelovanju s Komisijo možnost preveriti gospodarske pogoje. Člen 504 iste uredbe tako določa postopek, ki se upošteva, če se uporabi taka možnost:

„1. Kadar je sproženo preverjanje v skladu s členom 503, se primer pošlje Komisiji. Priložene morajo biti ugotovitve že opravljenega preverjanja.

2. Komisija mora poslati potrdilo o prejemu ali, kadar ukrepa na lastno pobudo, uradno obvestiti udeležene carinske organe. Po posvetu z njimi se odloči, ali mora odbor preveriti gospodarske pogoje.

[...]

4. Udeleženi carinski organi ali kateri koli drugi carinski organi, ki obravnavajo podobna dovoljenja ali zahtevke, upoštevajo sklep odbora.

[...]“

18. V skladu s členom 551(1) izvedbene uredbe se „[p]ostopek za predelavo pod carinskim nadzorom [...] uporabi za blago, katerega predelava privede do izdelkov, za katere velja nižji znesek uvoznih dajatev, kakor se uporablja za uvozno blago“.

19. Člen 585(1) te uredbe iz poglavja 6 naslova III, naslovljenega „Pasivno oplemenitenje“, določa, da „[r]azen če obstajajo znaki o nasprotnem, se šteje, da bistveni interesi predelovalcev Skupnosti niso resno oškodovani“.

B – Mednarodno pravo

20. Mednarodna konvencija o poenostavitvi in uskladitvi carinskih postopkov, podpisana 18. maja 1973 v Kjotu, je v spremenjeni različici (v nadaljevanju: spremenjena Kjotska konvencija) začela veljati 3. februarja 2006. Kot izhaja iz preambule k tej konvenciji, je njen namen poenostavitev in uskladitev carinskih postopkov pogodbenic.

21. Navedena konvencija vsebuje splošno prilogo in več posebnih prilog.⁸ Vsako prilogo spremljajo smernice, ki za pogodbenice niso zavezujoče.⁹

22. Posebna priloga F, naslovljena „Predelava“, v poglavju 2 predpisuje določbe, ki se uporabljajo za postopek pasivnega oplemenitenja. Smernice o posebni prilogi F k revidirani Kjotski konvenciji (v nadaljevanju: kjotske smernice) v poglavju 2, naslovljenim „Pasivno oplemenitenje“, pod naslovom „Gospodarski pogoji“ določajo:

„Izvedba postopka pasivnega oplemenitenja se ne dovoli, če lahko načrtovane operacije resno škodijo bistvenim interesom nacionalnih predelovalcev ali proizvajalcev.

Pri postopku pasivnega oplemenitenja je težko opredeliti gospodarske interese države, ker čeprav ta postopek v bistvu koristi zaposlovanju na tujem, prispeva tudi k znižanju proizvodnih stroškov nacionalnih proizvajalcev.

⁸ – Člen 4(1) spremenjene Kjotske konvencije.

⁹ – Člen 4(4) spremenjene Kjotske konvencije. Te smernice so v skladu s členom 1(g) te konvencije „pojasnila določb splošne priloge, posebnih prilog in njihovih poglavij“.

Treba je torej najti ravnotežje med kar največjim znižanjem skupnih proizvodnih stroškov nacionalnih izvajalcev zaradi možnosti zunanjega izvajanja na tujem in tem, da lahko operacije oplemenitenja opravljajo le drugi nacionalni izvajalci, pri čemer obstaja tveganje, da bo nacionalna industrija manj konkurenčna.“

23. Unija je k spremenjeni Kjotski konvenciji pristopila s Sklepom Sveta 2003/231/ES z dne 17. marca 2003 o pristopu Evropske skupnosti k Protokolu o spremembi Mednarodne konvencije o poenostavitvi in uskladitvi carinskih postopkov (Kjotska konvencija).¹⁰ Vendar pa Unija ni pristopila k dodatku III k Protokolu o spremembi, ki ustreza posebnim prilogam spremenjene Kjotske konvencije.¹¹

III – Spor o glavni stvari, vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

24. Družba Argos je 30. junija 2008 pri nizozemskem carinskem inšpektorju na podlagi člena 85 carinskega zakonika vložila zahtevo za izdajo dovoljenja za pasivno oplemenitenje. Ta družba je ta postopek hotela uporabiti za skupnostni bencin, ki je bil namenjen izvozu, da bi se zmešal z bioetanolom iz tretjih držav, ki ni bil sproščen v prosti promet v Uniji. S tem mešanjem – v razmerju približno 15 enot bencina in 85 enot bioetanola – bi družba Argos dobila etanol 85 (v nadaljevanju: E85), torej biogorivo, ki se uporablja v nekaterih prirejenih vozilih s tako imenovanimi „prilagodljivimi tipi goriva“.

25. Po navedbah iz te zahteve je nameravala družba Argos mešanje izvesti na odprtem morju. Bencin in bioetanol bi na ladjo natovorili v nizozemskem pristanišču, in sicer v dva predelka, ločena s pregradno steno. Ko bi ta ladja izplula iz teritorialnih voda Unije, bi se pregradna stena odstranila, tako da bi se obe sestavini zmešali, ta proces pa bi spodbujalo valovanje. Ladja bi se nato vrnila na Nizozemsko.

26. Tako pridobljeni E85 bi bil potem prijavljen pri carini za sprostitev v prosti promet v Uniji, zanj pa bi veljale uvozne dajatve, povezane s tem proizvodom (po stopnji v višini 6,5 % *ad valorem*). Uporaba postopka pasivnega oplemenitenja bi družbi Argos omogočila znižanje teh dajatev za znesek, ki ustreza carinskim dajatvam (po stopnji v višini 4,7 % *ad valorem*), ki bi na isti dan veljale za skupnostni bencin, če bi bil uvožen in sproščen v prosti promet v Uniji iz kraja, kjer je bil zmešan.

27. Carinski inšpektor je zahtevo družbe Argos predložil Evropski komisiji, da bi izdala mnenje in preverila, ali so izpolnjeni gospodarski pogoji, s katerimi člen 148(c) carinskega zakonika pogojuje izdajo dovoljenja za pasivno oplemenitenje.¹² Komisija je nato za mnenje prosila Odbor za carinski zakonik (v nadaljevanju: odbor).¹³

28. Odbor je menil, da se družbi Argos ne sme dovoliti izvedba postopka pasivnega oplemenitenja, ker ti pogoji niso izpolnjeni. Ta sklep je bil sprejet na podlagi trditve, ki jih je na seji odbora 11. novembra 2009 navedla Komisija. Komisija je trdila, da uvoženi E85 neposredno konkurira bioetanolu Skupnosti, ker je E85 prvenstveno sestavljen iz bioetanola. Leta 2008 naj ne ni bila uporabljena skoraj polovica zmogljivosti Unije za proizvodnjo industrijskega etanola. Komisija trdi, da bi uvoz velikih količin bioetanola zato resno škodil bistvenim interesom skupnostnih proizvajalcev bioetanola.

29. Carinski inšpektor je z odločbo z dne 13. aprila 2010 zavrnil zahtevo družbe Argos, pri čemer se je skliceval na te trditve.

10 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 13, str. 262.

11 — Glej člen 1(1) in uvodno izjavo 2 Sklepa 2003/231.

12 — Kot dovoljuje člen 503(1) izvedbene uredbe.

13 — V skladu s členom 504 izvedbene uredbe.

30. Potem ko je Rechtbank te Haarlem (prvostopenjsko sodišče v Haarlemu) zavrnilo tožbo družbe Argos, se je ta pritožila pri Gerechtshof te Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu). To sodišče je odločbo, sprejeto na prvi stopnji, razglasilo za nično, zlasti ker je menilo, da je treba presoditi, ali bi predelava skupnostnega bencina v E85 s postopkom pasivnega oplemenitenja privedla do negativnega vpliva na interese ne skupnostnih proizvajalcev bioetanola, temveč skupnostnih proizvajalcev E85. Ker je carinski inšpektor menil, da ne razpolaga z elementi, ki bi kazali, da bi izvedba zahtevanega postopka privedla do negativnega vpliva na bistvene interese zadnjenavedenih proizvajalcev, bi po mnenju navedenega sodišča moral šteti, da so gospodarski pogoji za navedeni postopek izpolnjeni, v skladu z domnevo iz člena 585(1) izvedbene uredbe. Staatssecretaris van Financiën je nato vložil kasacijsko pritožbo pri Hoge Raad der Nederlanden (nizozemsko vrhovno sodišče).

31. To sodišče meni, da je izid pritožbe odvisen od razlage pojma „predelovalci Skupnosti“ v smislu člena 148(c) carinskega zakonika in, natančneje, od vprašanja, ali ta pojem v obravnavani zadevi zajema skupnostne proizvajalce bioetanola.

32. Navedeno sodišče ima dvome zlasti glede tega, ali je treba za postopek pasivnega oplemenitenja po analogiji uporabiti ugotovitev Sodišča iz sodbe Friesland Coberco Dairy Foods¹⁴, ki zadeva postopek predelave pod carinskim nadzorom. Iz te sodbe izhaja, da je treba za preučitev, ali so izpolnjeni gospodarski pogoji za zadnjenavedeni postopek, upoštevati tako gospodarske interese skupnostnih proizvajalcev končnega proizvoda, ki se pridobi po predelavi, kot gospodarske interese skupnostnih proizvajalcev surovin, ki se uporabljajo med to predelavo.

33. V teh okoliščinah je predložitveno sodišče prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba pojem ‚predelovalec Skupnosti‘ iz člena 148, točka c, [carinskega zakonika] v okviru preverjanja gospodarskih pogojev za postopek pasivnega oplemenitenja razlagati tako, da pomeni tudi skupnostne proizvajalce surovin ali vmesnih snovi, ki so popolnoma enake kot snovi, ki se v postopku oplemenitenja predelujejo kot neskupnostno blago?“

34. Pisna stališča so predložile družba Argos, grška in nizozemska vlada ter Komisija. Obravnave dne 13. januarja 2016 so se udeležile družba Argos, nizozemska vlada in Komisija.

IV – Presoja

A – Uvodne ugotovitve

35. Spor o glavni stvari izhaja iz tega, da so nizozemski carinski organi družbi Argos zavrnilo dovoljenje za izvedbo postopka pasivnega oplemenitenja za operacijo, pri kateri se na odprto morje izvozi skupnostni bencin, da bi se mu primešal neskupnostni bioetanol, nato pa se uvozi tako pridobljen E85.¹⁵

36. Kot je ta družba trdila na obravnavi, je bil namen izvedbe te operacije na odprtem morju izključno to, da se izkoristi razlika v carinskem obdavčenju med bioetanolom in E85.

14 — C-11/05, EU:C:2006:312.

15 — Ni sporno, da je taka mešanica „operacija oplemenitenja“ v smislu člena 114(2)(c) carinskega zakonika.

37. Ker se bioetanol šteje za kmetijski proizvod, veljajo na podlagi tega zanj uvozne dajatve, ki po navedbah Komisije trenutno ustrezajo dajatvi v višini 40 % *ad valorem*.¹⁶ Ko je ta proizvod zmešan z bencinom, tudi če v majhnem deležu, ne gre več za kmetijski proizvod, temveč za kemični proizvod, ki je obdavčen po stopnji v višini 6,5 % *ad valorem*.¹⁷

38. Tarifa, ki se uporablja za končni proizvod (E85), je torej nižja od tarife, ki bremeni neskupnostne surovine ali polproizvode (v nadaljevanju: skupaj: vmesni proizvodi¹⁸), ki se uporabljajo za pridobitev tega proizvoda (bioetanol). Tak položaj se običajno šteje za „tarifno nepravilnost“, ker se stopnje, ki jih določa skupna carinska tarifa, z obdelavo proizvoda na splošno višajo.¹⁹

39. Družba Argos je na obravnavi pojasnila tudi, da je najprej zahtevala dovoljenje za mešanje navedenih proizvodov v okviru postopka predelave pod carinskim nadzorom.²⁰ Uporaba tega postopka bi ji omogočila, da v Uniji predela neskupnostni bioetanol, ne da bi za ta proizvod veljale uvozne dajatve, saj bi bil ob sprostitvi v prosti promet po ustrezni tarifi (nižji) obdavčen le proizvod, ki bi nastal po predelavi, imenovan „predelani proizvod“ (E85).²¹ Ta družba je šele po zavrnitvi nato zahtevala dovoljenje za izvedbo tega mešanja na odprtem morju v okviru postopka pasivnega oplemenitenja.

40. V tej fazi se mi zdi koristno poudariti, da družba Argos zunaj Unije ni uporabila postopka mešanja bioetanol s skupnostnim bencinom v izvoznem postopku.²² Uporaba tega načina vseeno načeloma ni pogojena s predhodnim dovoljenjem.²³ Sicer lahko vsi izvajalci preprosteje zmešajo bioetanol z neskupnostnim bencinom zunaj Unije in ga predelajo v proizvod iz tarifne številke, za katero se uporabljajo nižje dajatve. Izvedba takih mešanj bi bila poleg tega mnogo obsežnejša.²⁴

41. Družbi Argos pa izvedba operacije v okviru postopka pasivnega oplemenitenja ne bi omogočila le uporabe tarif, ki veljajo za E85, namesto tarif za čisti bioetanol, temveč tudi znižanje uvoznih dajatev za E85 do višine zneska dajatev (fiktivnih), ki bi veljale za začasno izvožen bencin (stopnja v višini 4,7 % *ad valorem*²⁵). Ta postopek upravičencem namreč omogoča, da od zneska uvoznih dajatev za blago, ki se pridobi po oplemenitvenju, imenovano „pridobljeni proizvodi“, odštejejo znesek uvoznih dajatev, ki bi se uporabljale za skupnostno blago na začasnem izvozu, če bi se to ponovno uvozilo v državo.²⁶

16 — Nedenaturiran etilni alkohol z 80-odstotnim volumenskim deležem alkohola ali višjim je spadal v podštevilko 2207 10 00, zanj pa so veljale carinske dajatve v višini 19,20 EUR na hektoliter na podlagi Uredbe Komisije (ES) št. 1214/2007 z dne 20. septembra 2007 o spremembi Priloge I k Uredbi Sveta (EGS) št. 2658/87 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL L 286, str. 1). Ta ista tarifa se še vedno uporablja na podlagi Izvedbene uredbe Komisije (EU) št. 1001/2013 z dne 4. oktobra 2013 o spremembi Priloge I k Uredbi Sveta (EGS) št. 2658/87 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL L 290, str. 1).

17 — E85 se je na podlagi Uredbe št. 1214/2007 štel za kemični proizvod iz tarifne podštevilke 3824 90 97. Z Uredbo št. 1001/2013 ta tarifa ni bila spremenjena.

18 — Pojma „vmesni proizvod“ in „končni proizvod“ se nanašata na s tem povezano tipologijo, ki je povezana z uporabo proizvoda. Tako sta na primer bioetanol in bencin glede na njun namen vmesna ali končna proizvoda. Proizvod je „vmesen“, če je predelan z namenom, da se pridobi drug proizvod, v kateri se všteje njegova vrednost.

19 — Glej v zvezi s tem sodbo Wacker Werke (C-142/96, EU:C:1997:386, točke 14, 15 in 21) in sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Poirasa Madura v zadevi Friesland Coberco Dairy Foods (C-11/05, EU:C:2006:78, točka 42).

20 — Vendar to pojasnilo ne izhaja iz predložitvene odločbe.

21 — Člen 130 carinskega zakonika.

22 — Oplemenitvenje skupnostnega blaga zunaj Unije in poznejši uvoz pridobljenega proizvoda po zanj veljavni tarifi namreč ne zahtevata vnosa tega blaga v postopek pasivnega oplemenitenja. Od tega je odvisna zgolj ugodnost v zvezi s posebno carinsko olajšavo, ki jo omogoča ta postopek.

23 — Glej člena 161 in 162 carinskega zakonika.

24 — Glej *La politique d'aide aux biocarburants, Rapport public thématique – Évaluation d'une politique publique* (politika pomoči biogorivom, javno tematsko poročilo – ocena javne politike), Računsko sodišče Francoske republike, januar 2012, na voljo na naslovu: <http://www.ladocumentationfrancaise.fr/var/storage/rapports-publics/124000047.pdf>, str. 76 in od 107 do 110.

25 — Ta bencin je na podlagi Uredbe št. 1214/2007 spadal v tarifno podštevilko 27101145. Ta ista tarifa se zdaj uporablja na podlagi Uredbe št. 1001/2013.

26 — Glej člen 151(1) carinskega zakonika. Brez uporabe postopka pasivnega oplemenitenja bi se blago na začasnem izvozu ob njegovem ponovnem uvozu v obliki pridobljenih proizvodov obravnavalo enako kot neskupnostno blago, ker skupnostno blago izgubi ta status, ko ni več na carinskem območju Unije (člen 4, odstavek 8, carinskega zakonika).

42. Nizozemski carinski inšpektor je v obravnavani zadevi družbi Argos zavrnil dovoljenje za zahtevano pasivno oplemenitenje, ker ni bila izpolnjena zahteva (opredeljena z izrazom „gospodarski pogoji“) iz člena 148(c) carinskega zakonika, v skladu s katero je tako dovoljenje mogoče izdati le, „kadar dovoljenje za izvedbo [tega postopka] ne škodi resneje osnovnim interesom predelovalcev Skupnosti“.

43. Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali se pojem „predelovalci Skupnosti“ v smislu te določbe nanaša izključno na skupnostne proizvajalce proizvodov, podobnih pridobljenemu proizvodu, katerega izdelava je predvidena v okviru postopka pasivnega oplemenitenja (E85), ali tudi na skupnostne proizvajalce proizvodov, ki so podobni neskupnostnim vmesnim proizvodom, namenjenim vključitvi v blago na začasnem izvozu ob njegovem plemenitju (bioetanol).

44. Pred obravnavo tega vprašanja bom odgovoril na nekatere trditve grške vlade in Komisije, ker čeprav se zadnjenavedeni nista uradno sklicevali na nedopustnost tega vprašanja, želita Sodišče s temi trditvami v bistvu prepričati, da je hipotetično.

B – Dopustnost

1. Uporaba postopka pasivnega oplemenitenja za operacije, ki se izvajajo na odprtem morju

45. Grška vlada trdi, da se postopek pasivnega oplemenitenja ne uporablja za operacije, ki se izvajajo na odprtem morju, saj naj bi člen 151(1) carinskega zakonika glede na svoje besedilo določal, da se načrtovane operacije izvajajo v določeni „državi“.

46. V zvezi s tem ugotavljam, da se besedilo iz navedenega člena 151(1) tega zakonika ne uporablja v drugih upoštevnihih določbah. Člen 145(1) tega zakonika in člen 502(4) izvedbene uredbe se namreč nanašata na operacije oplemenitenja „[zunaj] carinskega območja Skupnosti“ oziroma „zunaj Skupnosti“.

47. Ob upoštevanju te razlike v terminologiji je treba poiskati razlago, ki je najbolj v skladu s ciljem navedenega postopka. Ta cilj je v bistvu preprečevanje tega, da bi bilo skupnostno blago, ki je iz prostega pretoka in je začasno izvoženo z namenom njegovega oplemenitenja, ob njegovem ponovnem uvozu v obliki pridobljenih proizvodov obdavčeno.²⁷ Tako dosežena oprostitev se uporablja neodvisno od kraja, v kateri je to blago prehodno odposlano.

48. Ob upoštevanju takega cilja ni tako pomembno, da se navedeno blago pripelje na ozemlje tretje države ali na območje, ki ne spada v suverenost nobene države (kot odprto morje), če je to območje zunaj carinskega območja Unije.

49. Zato menim, da je postopek pasivnega oplemenitenja mogoče uporabiti, če se zadevne operacije izvajajo na odprtem morju.²⁸

27 — Glej osmo uvodno izjavo Direktive Sveta 76/119/EGS z dne 18. decembra 1975 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o postopku pasivnega oplemenitenja (UL L 24, str. 58); četrto uvodno izjavo Uredbe št. 2473/86 ter sodbi Wacker Werke (C-142/96, EU:C:1997:386, točka 21) in GEFCO (C-411/01, EU:C:2003:536, točka 51). Glej tudi priporočilo Komisije, naslovljeno na države članice, v zvezi s tarifno obravnavo, ki se uporablja za ponovno uvoženo blago po začasnem izvozu za predelavo, obdelavo ali popravilo z dne 29. novembra 1961 (UL 1962, 3, str. 79).

28 — Večina držav članic, ki sodelujejo v odboru, je prav tako potrdila to ugotovitev (glej Customs Code Committee, Section: „Special Procedures“, Minutes/summary record of the 7th meeting (extract) held on 11 November 2009, 18 December 2009, TAXUD/C4 MK/).

2. Nezmožnost Sodišča, da nasprotuje ugotovitvam carinskega inšpektorja

50. Komisija najprej nasprotuje premisi predložitvenega sodišča, ki temelji na izjavi carinskega inšpektorja, podani na obravnavi pred Gerechtshof te Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu), v skladu s katero izvedba postopka pasivnega oplemenitenja v obravnavani zadevi ne škodi resneje bistvenim interesom skupnostnih proizvajalcev E85.²⁹ Komisija se v zvezi s tem sklicuje na zapisnik seje odbora z dne 11. novembra 2009,³⁰ iz katerega naj bi izhajalo, da bi izdaja dovoljenja za izvedbo tega postopka resno ogrozila interese skupnostnih proizvajalcev bioetanola in E85. Po trditvah Komisije pa bi bilo vprašanje za predhodno odločanje brezpredmetno, če bi se priznalo, da bi uporaba navedenega postopka resno škodila bistvenim interesom skupnostnih proizvajalcev E85.

51. Ne da bi se izrekel o vprašanju, ali je odbor dejansko menil, da bi lahko operacija, ki jo je načrtovala družba Argos, resno škodovala bistvenim interesom skupnostnih proizvajalcev bioetanola in E85,³¹ naj opozorim, da taka ugotovitev nikakor ne more povzročiti nedopustnosti vprašanja.

52. Prvič, ker trditve Komisije pomenijo nasprotovanje dejanskemu stanju, kot je opisano v predložitveni odločbi, opozarjam, da presoja zadevnih dejstev spada v pristojnost nacionalnega sodišča. Sodišče je torej pristojno le, da na podlagi dejstev, ki jih je navedlo nacionalno sodišče, odloči o razlagi ali veljavnosti akta prava Skupnosti.³²

53. Drugič, kot je Sodišče ugotovilo v sodbi Friesland Coberco Dairy Foods,³³ ugotovitve odbora niso zavezujoče za nacionalne carinske organe.³⁴ Zato čeprav jih carinski inšpektor ne bi upošteval,³⁵ na podlagi take okoliščine ne bi bilo mogoče razveljaviti odločitve zadnjenavedenega in tudi ne šteti vprašanja za prehodno odločanje za hipotetično.

54. Ker sem torej potrdil dopustnost tega vprašanja, ga bom zdaj preučil na vsebinski ravni.

C – Razlaga pojma „predelovalci Skupnosti“ v smislu člena 148(c) carinskega zakonika

55. Po mnenju družbe Argos se pojem „predelovalci Skupnosti“ v obravnavani zadevi nanaša izključno na skupnostne proizvajalce E85. Drugi intervenienti nasprotno menijo, da ta pojem zajema tudi skupnostne proizvajalce bioetanola.

29 — Ne da bi nasprotoval tej premisi, je treba po mojem mnenju pojasniti, da izjava tega inšpektorja, da ni imel podatkov v tem smislu, da bi lahko izvedba tega postopka resno škodila interesom skupnostnih proizvajalcev E85, ni enakovredna trditvi o neobstoju takega tveganja. Ta izjava pomeni le, da navedeni inšpektor zaradi neobstoja izrecnih podatkov v tem smislu v ugotovitvah odbora v zvezi s preučitvijo gospodarskih pogojev ni ugotovil tveganja za resno oškodovanje teh interesov, tako da domneva iz člena 585(1) izvedbene uredbe ni bila ovržena.

30 — Glej opombo 28 teh sklepnih predlogov.

31 — Kot sem poudaril v točki 52 teh sklepnih predlogov, taka presoja ni v pristojnosti Sodišča. Kljub temu ugotavljam, da navedeni zapisnik ne utemeljuje stališča Komisije. Iz njega izhaja, da je odbor najprej preučil, ali obstajajo znaki, da gospodarski pogoji niso bili izpolnjeni, tako da bi bila domneva iz člena 585(1) izvedbene uredbe ovržena in bi bilo torej treba preučiti te pogoje. Odbor je take znake ugotovil, saj je večina držav članic opozorila, da bi bili bistveni interesi skupnostnih proizvajalcev bioetanola in E85 resno oškodovani, ker uvoženi bioetanol, bodisi čist bodisi zmešan z bencinom v obliki E85, neposredno konkurira domačemu bioetanolu. Zato je odbor nato preučil gospodarske pogoje. Na podlagi trditev Komisije, da bi uvoz velikih količin bioetanola resno škodil skupnostnim proizvajalcem bioetanola, je ugotovil, da ti pogoji niso bili izpolnjeni. Zdi se torej, da so države članice sicer dejansko navedle bistvene interese proizvajalcev E85 z namenom, da se dokaže obstoj znakov o neizpolnjevanju teh pogojev in da se posledično sproži njihova preučitev, vendar se je Komisija v okviru te preučitve sklicevala le še na interese proizvajalcev bioetanola.

32 — Glej v tem smislu sodbo Dumon in Froment (C-235/95, EU:C:1998:365, točki 25 in 26 ter navedena sodna praksa).

33 — C-11/05, EU:C:2006:312, točka 33.

34 — Carinski organi morajo na podlagi člena 504(4) izvedbene uredbe te ugotovitve zgolj upoštevati. Sodišče je v sodbi Friesland Coberco Dairy Foods (C-11/05, EU:C:2006:312, točka 27) vseeno pojasnilo, da morajo ti organi svojo odločitev o neupoštevanju po potrebi obrazložiti.

35 — Iz razlogov, navedenih v opombi 30 teh sklepnih predlogov, se mi zdi, da to ne drži.

56. Ta nasprotna pristopa temeljita zlasti na različnih spoznanjih iz sodbe Friesland Coberco Dairy Foods,³⁶ v kateri je Sodišče razlagalo člen 133(e) carinskega zakonika. Ta določba vsebuje gospodarske pogoje za postopek predelave pod carinskim nadzorom in na podlagi tega zahteva predvsem, da bistveni interesi „proizvajalcev Skupnosti, ki izdelujejo podobno blago“, niso resneje oškodovani. Sodišče je v tej sodbi sklenilo, da je treba pri preučitvi teh pogojev upoštevati ne le „trg končnih izdelkov, temveč tudi gospodarski položaj na trgu surovin, ki se uporabljajo za njihovo izdelavo“.³⁷

57. Grška in nizozemska vlada ter Komisija se izrekajo v prid temu, da bi se ugotovitev Sodišča iz navedene sodbe analogno uporabila za postopek pasivnega oplemenitenja. Družba Argos pa trdi, da te ugotovitve ni mogoče razširiti na ta postopek zaradi razlik, ki zadevajo, prvič, besedilo določb, v katerih so navedeni gospodarski pogoji za postopek predelave pod carinskim nadzorom in postopek pasivnega oplemenitenja, in drugič, njihove zadevne cilje.

58. Iz spodaj navedenih razlogov me je prepričal prvi od teh pristopov.

1. Jezikovna razlaga

59. Na prvi pogled je videti, da bi nekatere trditve, ki se opirajo na besedilo, lahko govorile v prid ozki razlagi člena 148(c) carinskega zakonika.

60. Najprej, izraz „predelovalci“ običajno vključuje izvajanje dejavnosti za spremembo stanja že obstoječega proizvoda. Kot trdi družba Argos, bi pojem „predelovalci Skupnosti“ tako označeval zgolj proizvajalce, ki v Uniji predelujejo skupnostne vmesne proizvode, podobne blagu na začasnem izvozu (bencin), z namenom pridobitve končnega proizvoda, podobnega pridobljenemu proizvodu (E85).³⁸

61. Dalje, navedeni člen 148(c) carinskega zakonika se nanaša na bistvene interese „predelovalcev Skupnosti“, člen 133(e) tega zakonika pa navaja interese „proizvajalcev Skupnosti“. Upravičeno bi bilo mogoče trditi, da je želel zakonodajalec tema določbama pripisati drugačen pomen, ker je v njima uporabil različno terminologijo.

62. Nazadnje, čeprav v carinskem zakoniku ni opredeljen pojem „predelovalci“, se v osmih od 23 jezikovnih različic tega zakonika uporabljajo izrazi, ki imajo isti koren za označevanje „predelovalcev“ v smislu člena 148(c) navedenega zakonika in „operacij oplemenitenja“, opredeljenih v členu 114(2)(c) istega zakonika.³⁹ Na primer, v angleški jezikovni različici člena 148(c) carinskega zakonika se uporablja izraz „processors“, ki se nanaša na izraz „processing“, opredeljen v členu 114(2)(c) tega zakonika. Poleg tega se v nizozemski jezikovni različici navedenega zakonika v teh določbah uporablja izraz „veredelaars“ oziroma „veredelingshandelingen“.

63. S temi preudarki pa ni mogoče odpraviti vseh dvomnosti v zvezi z razlago člena 148(c) tega zakonika.

36 — C-11/05, EU:C:2006:312.

37 — *Ibidem*, točka 52.

38 — Nizozemska vlada je predlagala različico te jezikovne razlage, v skladu s katero „predelovalci Skupnosti“ ne bi vključevali le izvajalcev, ki surovine ali polproizvode predelujejo v pridobljeni proizvod (E85), temveč tudi tiste, ki surovine ali polproizvode predelujejo z namenom pridobitve drugih polproizvodov (bioetanol), ki se vključijo v sestavo pridobljenega proizvoda. Taka razlaga bi privedla do po mojem mnenju neupravičenega razlikovanja glede na to, ali je blago, ki se uporablja pri oplemenitenju, iz surovin ali polproizvodov. Medtem ko bi bilo na podlagi člena 148(c) carinskega zakonika mogoče upoštevati interese skupnostnih proizvajalcev polproizvodov, ki za njihovo pridobitev „predelujejo“ surovine, pa bi bili interesi skupnostnih proizvajalcev surovin, ki ne „predelujejo“ ničesar, prezrti.

39 — In sicer v angleški, hrvaški, latvijski, madžarski, malteški, nizozemski, slovaški in švedski jezikovni različici.

64. V bolgarski, estonski, hrvaški, litovski in finski jezikovni različici carinskega zakonika se namreč uporabljajo enake besede za označevanje „proizvajalcev“ v smislu člena 133(e) in „predelovalcev“ v smislu člena 148(c) tega zakonika. Ti izrazi, ki se v francoščino prevajajo z besedo „producteurs“ (proizvajalci), ne pomenijo posega v že obstoječ proizvod.

65. Poleg tega ima izraz, ki označuje „predelovalce“, uporabljen v tej zadnjenavedeni določbi, v enajstih jezikovnih različicah⁴⁰ enak koren kot izraz za „predelavo“ iz člena 114(2)(c), druga alineja, navedenega zakonika.⁴¹ Zgolj jezikovna razlaga bi tako privedla do tega, da bi se upoštevali le interesi skupnostnih izvajalcev, ki v Uniji izvajajo dejavnosti „predelave“. Izključevala pa bi interese tistih, ki v Skupnosti izvajajo dejavnosti „obdelave“ ali „popravila“, ki vseeno prav tako sestavljajo „operacije oplemenitenja“ v smislu člena 114(2)(c) istega zakonika.

66. Menim, da se Sodišče v teh okoliščinah ne more izogniti analizi ciljev in konteksta navedenega člena 148(c) carinskega zakonika. Zlasti ob upoštevanju razhajanj med jezikovnimi različicami te določbe jo je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso razlagati „glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je“.⁴² Ti vidiki iz spodaj navedenih razlogov narekujejo široko razlago navedene določbe.

2. Teleološka in kontekstualna razlaga

a) Gospodarske pogoje za carinske postopke z ekonomskih učinkom je treba razlagati široko

67. Z odstopanjem od pravil, določenih v okviru skupnih carinskih postopkov, ki jih sestavljata uvoz in izvoz, carinski postopki z ekonomskim učinkom omogočajo, da se preprečijo nekatere posledice, ki se v industriji Skupnosti štejejo za škodljive in bi izhajale iz uporabe teh pravil.

68. Namen postopka predelave pod carinskim nadzorom je ohranjanje predelovalnih dejavnosti v Uniji, če „plačevanje dajatev za blago glede na njihovo tarifno poimenovanje ali stanje ob njihovem uvozu vodi do višje obdavčitve, kot je obdavčitev, ki naj bi bila gospodarsko upravičena, zaradi česar spodbuja premestitev nekaterih dejavnosti iz [Unije]“.⁴³ Ta postopek v ta namen omogoča, da se v Uniji predela neskupnostno blago, ne da bi zanj veljale uvozne dajatve, saj so obdavčeni le predelani proizvodi.⁴⁴

69. Natančneje, uporaba postopka predelave pod carinskim nadzorom je upravičena, če so uvozne dajatve, ki veljajo za predelane proizvode, nižje od dajatev za vmesne proizvode, ki se uporabljajo v procesu predelave.⁴⁵ Ta postopek je tako utemeljen s tarifnimi nepravilnostmi, ki bi – če ne bi omogočal njihove odprave – spodbujale prenos predelovalnih dejavnosti iz Unije.

40 — In sicer v španski, češki, danski, nemški, grški, francoski, italijanski, poljski, portugalski, romunski in slovenski jezikovni različici. Čeprav ima v angleški, latvijski, madžarski, malteški in slovaški jezikovni različici izraz, ki označuje „predelavo“, enak koren kot izraz za „predelovalce“, je prvi od teh izrazov enak kot izraz „oplemenitenje“ iz člena 114(2)(c) carinskega zakonika.

41 — V nemški jezikovni različici se na primer v členu 148(c) carinskega zakonika uporablja izraz „Verarbeitern“, v členu 114(2)(c), druga alineja, tega zakonika pa beseda „Verarbeitung“.

42 — Glej v tem smislu sodbo *Elsacom* (C-294/11, EU:C:2012:382, točka 27 in navedena sodna praksa).

43 — Prva uvodna izjava Uredbe Sveta (EGS) št. 2763/83 z dne 26. septembra 1983 o postopku, ki dovoljuje predelavo blaga pod carinskim nadzorom pred sprostitvijo v prosti promet (UL L 272, str. 1), razveljavljena s carinskim zakonikom.

44 — Člen 130 carinskega zakonika.

45 — Člen 551(1) izvedbene uredbe.

70. Postopek pasivnega oplemenitenja pa omogoča, da se prepreči, da bi bilo skupnostno blago, ki je izvoženo z namenom oplemenitenja, obdavčeno ob njegovem ponovnem uvozu v obliki pridobljenih proizvodov.⁴⁶ S tem postopkom je torej poenostavljena premestitev nekaterih dejavnosti oplemenitenja iz Skupnosti, kar je zakonodajalec Skupnosti štel za upravičeno iz tehničnih ali gospodarskih razlogov v okviru mednarodne delitve dela.⁴⁷

71. Toda prednost, ki jo ti postopki zagotavljajo njihovim upravičencem, potencialno pomeni škodo za druge interese industrije Skupnosti.⁴⁸ Ker se je zakonodajalec zavedal tega tveganja, je poskrbel za zagotovitev ravnotežja med zadevnimi interesi tako, da je izdajo dovoljenja za uporabo teh postopkov pogojil z izpolnjevanjem nekaterih gospodarskih pogojev. Njihov namen v okviru postopka predelave pod carinskim nadzorom in postopka pasivnega oplemenitenja je preprečiti, da bi uporaba teh postopkov, s katerimi se želi spodbuditi industrijska dejavnost njihovih upravičencev, škodila „bistvenim interesom“ drugih izvajalcev Skupnosti.⁴⁹ Navedeni pogoji tako preprečujejo, da bi uporaba teh postopkov, ki odstopajo od skupnih carinskih postopkov, industrijo Skupnosti oslabila, namesto da bi jo okrepila.

72. Zakonodajalec je po mojem mnenju ob upoštevanju tega na široko določil gospodarske pogoje za carinske postopke z ekonomskim učinkom in posledično carinskim organom, pristojnim za preverjanje njihovega izpolnjevanja, in odboru, ki je zadolžen, da jim pri tem po potrebi pomaga, priznal široko polje proste presoje.

73. Terminologija v določbah v zvezi s temi pogoji se uporablja tako, da preučitev teh pogojev ne bi bila preveč omejena. V teh določbah niso opredeljeni niti posebni elementi, ki jih je treba pri tej preučitvi upoštevati, niti trgi, ki so njen predmet. Zlasti se člen 133(e) carinskega zakonika nanaša na bistvene interese proizvajalcev Skupnosti, „ki izdelujejo podobno blago“, ne da bi opredeljeval zahtevano stopnjo podobnosti ali zamenljivosti. V členu 148(c) carinskega zakonika in členu 502(4) izvedbene uredbe so navedeni bistveni interesi „predelovalcev Skupnosti“, niso pa določeni trgi, ki jih zadevajo njihove dejavnosti. Prav tako so v novem carinskem zakoniku jedrnato navedeni interesi „proizvajalcev Unije“.⁵⁰

74. Poleg tega se carinskim organom pri tej preučitvi ni treba posvetovati s Komisijo,⁵¹ če pa se odločijo za tako posvetovanje in Komisija zadevo nato predloži odboru, ugotovitve zadnjenavedenega zanje niso zavezujoči.⁵²

75. Ob upoštevanju teh preudarkov menim, da je treba navedene gospodarske pogoje razlagati in uporabljati prožno,⁵³ da se pristojnim carinskim organom omogoči, da v celoti izpolnijo svojo vlogo in zagotovijo ravnotežje med zadevnimi interesi. Sicer se mi zdi upravičeno tudi, da se – ob upoštevanju tega, da gre pri postopkih z ekonomskim učinkom za odstopanje – pogoji v zvezi z izdajo dovoljenja za njihovo uporabo razlagajo široko.

46 — Glej točko 47 teh sklepnih predlogov.

47 — Prva in druga uvodna izjava Direktive 76/119 in prav uvodna izjava Uredbe št. 2473/86, ki je nadomestila to direktivo, preden je bila zamenjana s carinskim zakonikom.

48 — Glej točke od 83 do 91 teh sklepnih predlogov.

49 — Kjotske smernice (str. 3) prav tako določajo, da „se uporaba [postopka pasivnega oplemenitenja] lahko pogoji s tem, da predvideni postopki oplemenitenja ne škodujejo nacionalnim interesom“.

50 — Člen 211(4)(b) novega carinskega zakonika.

51 — Člen 503 izvedbene uredbe.

52 — Člen 504(4) izvedbene uredbe in sodba Friesland Coberco Dairy Foods (C-11/05, EU:C:2006:312, točka 27).

53 — Polje proste presoje nacionalnih carinskih organov, ki so pristojni za izvajanje carinskega zakonika, po mojem mnenju ustreza polju proste presoje, ki ga imajo organi Skupnosti, kadar morajo opraviti kompleksne gospodarske presoje (glej, kar zadeva na primer polje proste presoje Komisije na področju državnih pomoči, predvsem sodbo Komisija/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, točka 66 in navedena sodna praksa).

76. V nasprotju z bistvom in cilji postopka pasivnega oplemenitenja pa bi se mi zdelo to, da bi se tem organom s togo razlago gospodarskih pogojev za ta postopek preprečilo, da upoštevajo bistvene interese nekaterih izvajalcev Skupnosti, čeprav bi dokazali, da bi dovoljenje za izvedbo tega postopka zadnjenavedenim resno škodilo.

77. Drugače povedano, uresničevanje cilja v zvezi z gospodarskimi pogoji navedenega postopka, kot izhaja iz točke 71 teh sklepnih predlogov, po mojem mnenju ne dovoljuje razlikovanja glede na to, ali ogroženi interesi zadevajo trg končnih proizvodov, polproizvodov ali surovin, ki se uporabljajo pri oplemenitenu.

78. S tako razlago poleg tega ni tveganja, da bi se preveč omejile pravice prosilcev, ne da bi se otežil postopek izdaje dovoljenja za pasivno oplemenitenje.

79. Naj v zvezi s tem opozorim, da se za gospodarske pogoje za postopek pasivnega oplemenitenja na podlagi člena 502(1) v povezavi s členom 585(5) izvedbene uredbe šteje, da so izpolnjeni, razen če obstajajo znaki o nasprotnem, v takem primeru pa je treba preveriti njihovo izpolnjevanje. Dokaznega bremena v zvezi z izpolnjevanjem teh pogojev torej ne nosi prosilec dovoljenja, saj morajo njihovo neizpolnjevanje dokazati carinski organi. Tem organom tudi nikakor ni treba sistematično preučevati navedenih pogojev glede na razne bistvene interese industrije Skupnosti, ki bi jih bilo mogoče upoštevati. Taka preučitev se namreč opravi le, če obstajajo znaki o tveganju za resno oškodovanje takih interesov.

80. Uskladitev spodbujanja interesov prosilcev in učinkovitosti postopkov za izdajo dovoljenja na eni strani ter zaščite interesov vse industrije Skupnosti na drugi je po mojem mnenju mogoča zaradi vzajemnega delovanja tega mehanizma domneve in prožnosti, dovoljene carinskim organom.

b) Gospodarske pogoje za postopka predelave pod carinskim nadzorom in pasivnega oplemenitenja je treba razlagati usklajeno

81. Kot je pojasnjeno v točkah od 67 do 71 teh sklepnih predlogov, imajo gospodarski pogoji v zvezi s postopkom predelave pod carinskim nadzorom in pasivnega oplemenitenja enak cilj. Njihov namen je kot celota preprečiti, da se spodbujevalni učinek, ki ga ima uporaba teh postopkov na posamezno panogo industrije Skupnosti, ne izniči z resno škodo za druge panoge te industrije. Zato menim, da je treba zadevne interese pri preučitvi gospodarskih pogojev za vsakega od teh postopkov enako upoštevati.

82. Sodišče pa je v sodbi Friesland Coberco Dairy Foods že menilo, da je namen gospodarskih pogojev za postopek predelave pod carinskim nadzorom neškodovanje interesom, in sicer ne samo interesom skupnostnih proizvajalcev končnih proizvodov, ki so podobni predelanim proizvodom, temveč tudi interesom skupnostnih proizvajalcev vmesnih proizvodov, ki so podobni tistim, ki se uporabljajo za izdelavo teh končnih proizvodov.⁵⁴

83. Sodišče je v utemeljitev take ugotovitve potrdilo, da lahko ta postopek škodi bistvenim interesom morebitnih skupnostnih proizvajalcev proizvodov, ki so podobni tem vmesnim proizvodom, tako da njegove upravičence oprosti plačila carinskih dajatev na vmesne proizvode, ki so uvoženi iz tretjih držav in se uporabljajo v procesu predelave.⁵⁵

54 — C-11/05, EU:C:2006:312, točke od 50 do 52.

55 — Sodba Friesland Coberco Dairy Foods (C-11/05, EU:C:2006:312, točka 49). Ker se je postavljeno vprašanje posebej nanašalo na upoštevanje interesov proizvajalcev surovin, ne Sodišče ne generalni pravobranilec nista utemeljevala tudi upoštevanja interesov proizvajalcev končnih proizvodov, ki so podobni predelanim proizvodom. Poleg tega noben intervenient ni nasprotoval temu, da se gospodarski pogoji za postopek predelave pod carinskim nadzorom nanašajo vsaj na zadnjenavedene proizvajalce. Toda taka premisa, čeprav je bila sporazumna, ni bila uveljavljena ob upoštevanju besedila člena 133(e) carinskega zakonika, katerega navedbo „proizvajalci Skupnosti, ki izdelujejo podobno blago“ bi bilo mogoče razumeti v zvezi s proizvodi, ki se predelujejo (in sicer vmesnimi proizvodi). V teh okoliščinah se mi zdi strinjanje Sodišča s to premiso v skladu s široko razlago gospodarskih pogojev, ki jo predlagam.

84. Menim, da je to utemeljitev po analogiji mogoče prenesti na postopek pasivnega oplemenitenja.
85. Zaradi poenostavitve oplemenitenja skupnostnega blaga zunaj Unije postopek pasivnega oplemenitenja sicer bistveno ogroža interese podjetij Skupnosti, ki to isto blago predelujejo v Uniji.⁵⁶
86. Poleg tega lahko proces oplemenitenja pomeni – vendar ne nujno – vključitev neskupnostnih proizvodov v blago (Skupnosti) na začasnem izvozu. Uporaba postopka pasivnega oplemenitenja pa drugače kakor predelava pod carinskim nadzorom ne povzroči nobene tarifne ugodnosti z vidika neskupnostnih proizvodov, ki so eventualno vključeni v ta proces (oprostitev velja le za blago na začasnem izvozu).⁵⁷ Zmožnost tega postopka, da škodi interesom skupnostnih proizvajalcev vmesnih proizvodov, torej ni tako očitna.
87. Čeprav menim, da bi bilo s tem poudarkom mogoče pojasniti izbiro drugačnega besedila členov 133(e) in 148(c) carinskega zakonika v večini jezikovnih različic, pa to ne spremeni dejstva, da lahko postopek pasivnega oplemenitenja v nekaterih primerih povzroči enako navzkrižje interesov kot postopek predelave pod carinskim nadzorom.
88. Pri dejanskem stanju spora o glavni stvari je bilo poudarjeno, da če so carinske tarife v zvezi s pridobljenimi proizvodi nižje od tarif za neskupnostne vmesne proizvode, ki se uporabljajo pri operaciji pasivnega oplemenitenja, taka operacija privede do enakega rezultata kot operacija, ki se izvede v okviru postopka predelave pod carinskim nadzorom.
89. Na koncu obeh operacij se uvozne dajatve plačajo izključno za končne proizvode, in sicer po tarifah, ki se uporabljajo zanje. Neskupnostni vmesni proizvodi, ki se uporabljajo pri oplemenitju ali predelavi, pa niso obdavčeni. Neskupnostni vmesni proizvodi so tako spremenjeni z namenom pridobitve proizvoda, ki se v prosti promet v Uniji sprosti proti plačilu dajatev, ki so nižje od tistih, ki bi se plačale za uvoz navedenih vmesnih proizvodov, če ne bi bilo take spremembe.
90. Z vidika carinskega obdavčenja je edina razlika med tema operacijama torej dodatna carinska ugodnost, ki jo ima upravičenec postopka pasivnega oplemenitenja, in sicer oprostitve uvoznih dajatev (fiktivnih), povezanih s skupnostnim blagom na začasnem izvozu.
91. V takem primeru operacija pasivnega oplemenitenja povzroči enako navzkrižje interesov – in ga še poveča z učinkom take oprostitve – kot ga je Sodišče ugotovilo v sodbi Friesland Coberco Dairy Foods v okviru postopka predelave pod carinskim nadzorom.⁵⁸
92. V obravnavani zadevi bi družba Argos s tem, da bi bencin vključila v bioetanol, izkoristila carinske tarife, ki bi bile znatno nižje od tistih, ki bi jih bilo treba plačati za uvoz čistega bioetanola. To bi zagotovo lahko negativno vplivalo na konkurenčni položaj skupnostnih proizvajalcev bioetanola. Taka neugodnost, ki bi izhajala predvsem iz uvoza E85 namesto nedenaturiranega bioetanola, bi bila še hujša, če bi bile dajatve za uvoz E85 pri uporabi postopka pasivnega oplemenitenja odštete od zneska, ki ustreza dajatvam (fiktivnim), povezanim z bistveno sestavino tega proizvoda.
93. Poleg tega bi bile posledice zgoraj navedene tarifne nepravilnosti še toliko večje, ker je v sestavi pridobljenega proizvoda do približno 85 % bioetanola. V ugotovitvah odbora je sicer navedeno – kot je na obravnavi potrdila družba Argos – da je bil E85 iz zadevne zahteve vsaj deloma namenjen vključitvi v bencin, da bi se pridobilo klasično gorivo z nižjo vsebnostjo bioetanola (5 %), ki se imenuje E5.⁵⁹ Ta

56 — Kjotske smernice (str. 6) tako navajajo potrebo po tem, da je treba „najti ravnotežje med kar največjim znižanjem vseh proizvodnih stroškov nacionalnih izvajalcev zaradi možnosti zunanjega izvajanja na tujem in tem, da lahko operacije oplemenitenja opravljajo le drugi nacionalni izvajalci, pri čemer obstaja tveganje, da bo nacionalna industrija manj konkurenčna“.

57 — V teh okoliščinah v nasprotju z okoliščinami predelave pod carinskim nadzorom torej ne gre za to, da se ublažijo posledice tarifnih nepravilnosti.

58 — C-11/05, EU:C:2006:312, točka 49. Glej točko 83 teh sklepnih predlogov.

59 — Glej zapisnik seje odbora z dne 11. novembra 2009 (opomba 27 teh sklepnih predlogov).

E85 bi se torej uporabljal enako (s prilagoditvijo deležev zmešanih sestavin) kot čisti bioetanol, namenjen mešanju z bencinom. Ravno ti preudarki so odbor in carinskega inšpektorja privedli do tega, da ugotovita tveganje za resno oškodovanje bistvenih interesov skupnostnih proizvajalcev bioetanola.

94. Ni pa sporno, da bi bilo izvedbo postopka predelave pod carinskim nadzorom z namenom mešanja na carinskem območju Unije mogoče dovoliti le, če ne bi bilo tveganja za resno oškodovanje interesov skupnostnih proizvajalcev bioetanola. Družba Argos je sicer neuspešno zaprosila za dovoljenje v ta namen.⁶⁰

95. V teh okoliščinah uporabe postopka pasivnega oplemenitenja *a fortiori* ni mogoče dovoliti, saj bi to interesom skupnostnih proizvajalcev bioetanola lahko škodilo še bolj kot uporaba postopka predelave pod carinskim nadzorom.

96. Zato menim, da je treba široko razlago, ki jo je Sodišče razvilo v sodbi Friesland Coberco Dairy Foods,⁶¹ uporabiti tudi v okviru postopka pasivnega oplemenitenja.

97. V obravnavani zadevi se mi zdi upoštevana tudi argumentacija, ki jo je Sodišče zaradi dodatne pojasnitve razvilo v točki 51 te sodbe, in sicer, da je pristop, ki ga je v tej sodbi izbralo, „edini, ki lahko upošteva zahteve skupnih politik Skupnosti, vključno s skupno kmetijsko politiko [PAC]“. Proizvodnja bioetanola v Uniji se namreč obravnava kot dejavnost, ki spada v PAC, katero bi naj ščitili z višjimi carinskimi dajatvami. Učinek operacije, ki jo zajema zahteva družbe Argos, pa bi bil to, da bi se tem dajatvam izognila, pri čemer bi koristila višjo oprostitvev, ki jo določa uporaba postopka pasivnega oplemenitenja.

98. Poleg tega naj pojasnim, da pristop, ki ga predlagam, ni v nasprotju s točko 21 sodbe Wacker Werke, na katero se v pisnih stališčih sklicuje družba Argos. Sodišče je sicer menilo, da so morebitne tarifne nepravilnosti, zaradi katerih bi imel zadevni gospodarski subjekt carinsko ugodnost, „s tem povezano tveganje“, ki ga je treba v postopku pasivnega oplemenitenja dopustiti.⁶² Toda tako trditev je treba razlagati ob upoštevanju njenih okoliščin.

99. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, zadevna tarifna nepravilnost ni vsebovala razlike v carinskem obdavčenju med pridobljenimi izdelki in neskupnostnim blagom, ki je bilo vključeno pri oplemenitvenju, temveč med pridobljenimi proizvodi in skupnostnim blagom na začasnem izvozu. V tej zadevi je bilo postavljeno zgolj vprašanje, ali je za določitev carinske vrednosti blaga na začasnem izvozu, potrebne za izračun oprostitve na podlagi tega postopka, upošteveno to, da so uvozne dajatve (fiktivne) za to blago višje od tistih, ki jih je treba plačati za pridobljene proizvode, tako da bi uporaba postopka pasivnega oplemenitenja potencialno privedla do popolne oprostitve uvoznih dajatev. Ni šlo torej za presojo, ali je posledice tarifnih nepravilnosti mogoče ali jih ni mogoče upoštevati pri preučitvi gospodarskih pogojev za postopek pasivnega oplemenitenja.

100. Ob upoštevanju tega menim, da v točki 21 sodbe Wacker Werke ni nobenega spoznanja, ki bi bilo upošteveno v okviru obravnavane zadeve. Vsekakor si je Sodišče prizadevalo, da v njej natančneje pojasni trditev, da je treba tveganje, ki izhaja iz obstoja tarifnih nepravilnosti, načeloma dopustiti.⁶³

60 — Glej točko 39 teh sklepnih predlogov.

61 — C-11/05, EU:C:2006:312.

62 — Sodba Wacker Werke (C-142/96, EU:C:1997:386).

63 — V točki 21 sodbe Wacker Werke (C-142/96, EU:C:1997:386) je pojasnjeno, da to velja, le če „nič ne kaže na to, da so na cene, ki so jih izvajalci medsebojno zahtevali, vplivala njihova poslovna razmerja“. Zdi se, da se sprejetje take omejitve ujema s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca G. Tesaura v zadevi Wacker Werke (C-142/96, EU:C:1997:217, točka 15), v katerih je bilo natančneje pojasnjeno, da „bi bilo drugače, če bi imela operacija oplemenitenja [...] vidike [...], na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati, da [zadevni izvajalci] dejansko izpolnjujejo druge namene kot oplemenitenje, na primer goljufija v zvezi z davčno ureditvijo ali neupravičena obogatitev.“

c) Besedilo drugih instrumentov mednarodnega prava in prava Unije

101. Kot trdita grška vlada in Komisija, besedilo drugih instrumentov mednarodnega prava in prava Unije potrjuje razlago, ki jo zagovarjam.

102. Kjotske smernice tako izključujejo izvedbo postopka pasivnega oplemenitenja, če lahko načrtovane operacije resno škodijo bistvenim interesom „nacionalnih predelovalcev ali proizvajalcev“. ⁶⁴ Čeprav te smernice niso zavezujoče in se Unija nikakor ni zavezala prilogi, ki jo razlagajo, ⁶⁵ so te kljub temu upoštevni kontekstualni element. Vsebujejo namreč nekatera pojasnila glede tega, kako stranke spremenjene Kjotske konvencije dojemajo cilje in interese v zvezi s pasivnim oplemenitjenjem.

103. Poleg tega člen 211(4)(b) novega carinskega zakonika, ki se nanaša na vse postopke predelave, ⁶⁶ določa, da je dovoljenje za uporabo enega od teh postopkov mogoče izdati, le če ne pomeni tveganja za oškodovanje „bistvenih interesov proizvajalcev Unije“. ⁶⁷ Gospodarski pogoji za te postopke se bodo od 1. maja 2016 torej nanašali na bistvene interese vseh proizvajalcev Unije, ne glede na to, ali proizvajajo proizvode, ki so podobni predelanim proizvodom ali vmesnim proizvodom, ki se uporabljajo pri predelavi.

104. Nič pa ne kaže na to, da je zakonodajalec tako nameraval bistveno spremeniti gospodarske pogoje za postopek pasivnega oplemenitenja. ⁶⁸ Zdi se mi, da je cilj te spremembe zakonodajna poenostavitev, ki je namenjena temu, da se v isti določbi združijo gospodarski pogoji, ki veljajo za različne carinske postopke.

d) Predlog

105. Glede na vse navedeno je treba člen 148(c) carinskega zakonika po mojem mnenju razlagati tako, da se pojem „predelovalci Skupnosti“ v smislu te določbe ne nanaša le na skupnostne proizvajalce proizvodov, ki so podobni pridobljenim proizvodom, na katere se nanaša zahteva za pasivno oplemenitenje, temveč tudi na skupnostne proizvajalce proizvodov, ki so podobni neskupnostnim surovinam ali polproizvodom, namenjenim vključitvi v skupnostno blago na začasnem izvozu med operacijami oplemenitenja, na katere se nanaša ta zahteva.

106. V zvezi s tem naj opozorim, da je mogoče posledice, ki jih ima lahko uporaba postopka pasivnega oplemenitenja za bistvene interese ene ali druge kategorije proizvajalcev, dejansko preučiti, le če obstajajo znaki, da bi lahko uporaba tega postopka resno škodila tem interesom. ⁶⁹

D – *Obstoj morebitne zlorabe*

107. Komisija v bistvu podredno trdi, da če bi Sodišče na vprašanje za predhodno odločanje odgovorilo nikalno, bi šlo pri uporabi postopka pasivnega oplemenitenja v obravnavani zadevi za zlorabo.

64 — Kjotske smernice, str. 6 (moj poudarek).

65 — Glej točki 21 in 23 teh sklepnih predlogov.

66 — Glej opombo 6 teh sklepnih predlogov.

67 — Moj poudarek.

68 — V uvodni izjavi 15 novega carinskega zakonika je v zvezi s tem navedeno le, da bi bilo treba „[c]arinske postopke [...] združiti ali uskladiti [...]“.

69 — Če ni takih znakov, se za navedene pogoje šteje, da so izpolnjeni (člen 585(5) izvedbene uredbe).

108. Čeprav v obravnavani zadevi predlagam pritrđen odgovor na vprašanje za predhodno odločanje in predložitveno sodišče Sodišču ni predložilo vprašanja o morebitnem obstoju zlorabe pravice,⁷⁰ bom zaradi izčrpnosti na kratko obravnaval to problematiko.

109. Naj najprej opozorim na podredno in izjemno naravo doktrine v zvezi z zlorabo pravice, ki je kot „varnostni ventil“, na podlagi katerega je mogoče zavrniti ugodnost, ki se šteje za neupravičeno, ali odrediti njeno vračilo, čeprav so pravni pogoji za pridobitev take ugodnosti formalno sicer izpolnjeni.

110. Na podlagi člena 4(3) Uredbe (ES, Euratom) št. 2988/95⁷¹ in v skladu z ustaljeno sodno prakso morata biti za obstoj zlorabe združena objektivni in subjektivni element. Prvi pomeni, da je bistveni namen zadevne prakse korist, ki izhaja iz predpisov Skupnosti, tako da se umetno ustvarijo pogoji, potrebni za njeno pridobitev.⁷² Drugi pa so vse objektivne okoliščine, iz katerih izhaja, da kljub formalnemu izpolnjevanju pogojev, določenih s predpisi Unije, njihov cilj ni bil dosežen.⁷³ Čeprav lahko Sodišče v zvezi s tem poda nekatere informacije, so pravzaprav pristojna nacionalna sodišča tista, ki morajo preveriti, ali sta ta elementa združena, pri čemer se upoštevajo vse okoliščine obravnavane zadeve.⁷⁴

111. Ob upoštevanju teh načel bo treba predložitvenemu sodišču zagotoviti nekatere informacije, ki bi mu lahko bile v pomoč pri presoji.

112. V zvezi s tem naj najprej opozorim, da – kot sem ugotovil v točki 35 teh sklepnih predlogov – vnos bencina Skupnosti v postopek pasivnega oplemenitenja v okviru operacije, ki je opisana v zahtevi družbe Argos, po besedah zadnjenavedene ne temelji na nobenih drugih tehničnih ali gospodarskih razlogih, razen pridobitve carinskih ugodnosti.

113. V teh okoliščinah, prvič, bi bilo subjektivni element mogoče ugotoviti, ker je iznos bencina Skupnosti na odprto morje zaradi njegovega zlitja z bioetanolom umetne narave, njegov namen pa je zgolj izogniti se višjim carinskim dajatvam za bioetanol, pri čemer se koristi oprostitev dajatev (fiktivnih) za bencin na začasnem izvozu.

114. Drugič, na podlagi teh istih preudarkov sumim, da dovoljenje, da družba Argos izvede ta postopek, ne bi izpolnjevalo namena, za kateri je bil postopek uveden. Kot izhaja iz točke 70 teh sklepnih predlogov, je ta namen izogniti se carinskemu obdavčenju skupnostnega blaga na začasnem izvozu z namenom njegovega oplemenitenja, ker premestitev operacij oplemenitenja temelji na tehničnih ali ekonomskih razlogih.

115. Tudi če nacionalno sodišče uporabo postopka pasivnega oplemenitenja za operacijo v obravnavani zadevi šteje za zlorabo, pa ta opredelitev glede na navedeno ne bi veljala za preprosto prakso mešanja 85 % bioetanola in 15 % bencina zunaj Unije in uvoz tako pridobljenega E85 v Unijo po tarifi, ki se zanj uporablja, namesto tiste, ki se plača za bioetanol v čisti obliki.⁷⁵

70 — V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišču na prošnjo intervenienta ni treba preučiti vprašanj, ki mu jih nacionalno sodišče ni predložilo (glej zlasti sodbo Slob, C-236/02, EU:C:2004:94, točka 29 in navedena sodna praksa). Toda Sodišče je že menilo, da to načelo ne nasprotuje preučitvi možnosti zlorabe prava Unije – tudi če se nacionalno sodišče nanjo ni uradno sklicevalo – da se temu sodišču posredujejo vidiki razlage, ki bi mu lahko koristili pri presoji predložene zadeve (glej sodbo ING. AUER, C-251/06, EU:C:2007:658, točki 38 in 39; glej v tem smislu tudi sodbo Agip Petroli, C-456/04, EU:C:2006:241, točke od 18 do 24).

71 — Uredba Sveta št. 2988/95 z dne 18. decembra 1995 o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 1, str. 340). Člen 4(3) te uredbe, določa, da „[č]e se ugotovi, da so bili v nasprotju s cilji veljavne zakonodaje Skupnosti zaradi pridobitve neke koristi zahtevani pogoji za pridobitev koristi ustvarjeni umetno, se zato korist ne odobri ali pa se odvzame“.

72 — Glej zlasti sodbo Halifax in drugi (C-255/02, EU:C:2006:121, točka 75).

73 — Glej zlasti sodbi EmslandStärke (C-110/99, EU:C:2000:695, točka 52) in Vonk Dairy Products (C-279/05, EU:C:2007:18, točka 33).

74 — Glej zlasti sodbi Pometon (C-158/08, EU:C:2009:349, točka 26) in Cimmino in drugi (C-607/13, EU:C:2015:448, točka 60).

75 — Glej točko 40 teh sklepnih predlogov.

116. Po mojem mnenju ni nikakršnega dvoma, da take operacije ni mogoče opredeliti za zlorabo. Nihče namreč ne oporeka temu, da se lastnosti in uporaba E85 razlikujejo od tistih, ki veljajo za bioetanol.⁷⁶ Čeprav bi bilo tako mešanje prvenstveno namenjeno izognitvi tarifam, ki se uporabljajo za bioetanol, bi bilo upravičeno tudi z nekaterimi neodvisnimi tehničnimi in/ali gospodarskimi razlogi. Zato ne bi bilo vsaj subjektivnega elementa za zlorabo pravice.

117. Ob upoštevanju navedenega menim, da doktrina v zvezi z zlorabo pravice v položaju, kot se obravnava v postopku v glavni stvari, lahko ovira izvedbo postopka pasivnega oplemenitenja, če predložitveno sodišče opravi preverjanje. Ta doktrina pa uvoznikom načeloma ne more preprečiti, da koristijo tarifno nepravilnost, tako da bioetanol, namenjen uvozu v Unijo, predelajo v E85 in s tem spremenijo njegovo tarifno številko. Tako nepravilnost mora pravzaprav odpraviti zakonodajalec, če meni, da je to primerno.

V – Predlog

118. Sodišču predlagam, naj na vprašanje, ki ga je postavilo Hoge Raad der Nederlanden (nizozemsko vrhovno sodišče), odgovori:

Člen 148(c) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 214/2007 z dne 28. februarja 2007, je treba razlagati tako, da se pojem „predelovalci Skupnosti“ v smislu te določbe ne nanaša le na skupnostne proizvajalce proizvodov, ki so podobni pridobljenim proizvodom, na katere se nanaša zahteva za pasivno oplemenitenje, temveč tudi na skupnostne proizvajalce proizvodov, ki so podobni neskupnostnim surovinam ali polproizvodom, namenjenim vključitvi v skupnostno blago na začasnem izvozu med operacijami oplemenitenja, na katere se nanaša ta zahteva.

76 — Z dodajanjem bencina je mogoče predvsem premagati težave glede hladnega zagona, ki so povezane z uporabo čistega bioetanola (glej Ballerini, D., *Les biocarburants: État des lieux, perspectives et enjeux du développement* (biogoriva: stanje, obeti in izzivi v zvezi z razvojem), IFP Publications, ured. Technip, Pariz, 2006, str. 112). Glej v zvezi s tem sodbo Roquette Frères (C-114/99, EU:C:2000:568, točka 19), v kateri je Sodišče, kar zadeva plačilo izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode, menilo, da „ob ponovnem uvozu v Unijo predhodno izvoženega proizvoda, ki je bil bistveno in nepovratno predelan ali obdelan [...], zaradi česar tega proizvoda kot takega ni več in je bil ustvarjen nov proizvod, ki spada v drugo tarifno številko, ne gre za zlorabo“. Vendar je Sodišče v sodbi Eichsfelder Schlachtbetrieb (C-515/03, EU:C:2005:491, točki 41 in 42) menilo, da obstoj bistvene predelave ali obdelave v smislu člena 24 carinskega zakonika ne more izključevati obstoja zlorabe pravice, če so dokazani elementi te zlorabe.